

ЧАРІВНА СЛИНА Й МОКРЕ ЛІЖКО

Власне, я хотіла почати з бандита з водяним пістолетом, але подруга каже, що правильніше все-таки почати з феї.

Отож, починаю з феї.

Фея — це моє таємне й сенсаційне відкриття. Сенсаційні відкриття — моя спеціальність, бо я репортер і пишу для газети.

Мій журналістський псевдонім Ло Фе, і я дуже добре відома в певних колах, тому що мої репортажі просто шокують. Минулого тижня, наприклад, я писала про грушу, що вміє говорити, а за тиждень до цього — про людину з двома носами, а ще тижнем раніше — про літаючу вівцю.

Звичайно, я бачила все це на власні очі, інакше про це писали б не в газеті, а в книж-

ці. Адже історії в книжках вигадані, а в газетах — цілком реальні. Вигадати їх просто так не можна, їх треба відшукати. Тому я весь час у пошуку. Як детектив. Тільки детектив не записує і не публікує свої історії. Принаймні, у газетах. Репортерів ж доводиться працювати значно більше. І тільки-но він надібає щось цікаве, відразу пише про це. Новину друкують у газеті, і про неї дізнається весь світ. І тоді репортер стає відомим. Як-от я.

Як репортер я, звичайно ж, пишу про найзлободенніші події чи беру інтерв'ю у зірок. Наприклад, у небезпечних грабіжників банків. Або у славнозвісних співачок. Колись я теж була славнозвісною співачкою, але це зовсім інша історія.

Історія, яку я хочу розповісти вам зараз, почалась одного разу вночі з феї, бо саме тоді я її і знайшла. Фея була в порожній бляшанці з-під коли, яку хлопчисько відфутболив у куці. Я почула її крик, хоча до хлопця не долинуло ані звуку. Люди не чують фей, це ж ясно як білий день. Але моя професія навчила мене багато чого. Хлопець загилив бляшанку,

та залетіла в кущі, а він пішов собі далі, бо нічого не почув. Крик був дуже тихий. Та коли працюєш репортером, треба завжди у двоє очей дивитись і на всі вуха слухати.

Я пішла на крик, стала навкарачки й полізла в кущі. При цьому я до крові пошкрябала руки, але справжнього репортера ніщо не зупинить. І тут я побачила фею.

Вона виповзла з бляшанки, скуйовджена і замурзана, бо теліпалася в бляшанці туди-сюди. Треба було якось їй допомогти. Правда, у мене із собою була лише носова хусточка, яку я, на жаль, раз уже використала за призначенням. Але фея все одно була мені вдячна, і коли я поцікавилася, чи можна взяти у неї інтерв'ю, вона погодилась.

Вона всілася на моєму коліні, і я дістала мікрофон. Я почала ставити їй різні запитання (так завжди роблять під час інтерв'ю), і фея на них відповідала. Вийшло ось таке інтерв'ю:

Інтерв'ю з феєю:

Я: Ти найсправжнісінька фея?

Фея: Так.

Я: А є ще феї крім тебе?

Фея: Ні.

Я: Ти єдина жива фея?

Фея: Так.

Я: Тобі не здається це сумним?

Фея: Ні.

Я: Бляшанка з-під коли — твій дім?

Фея: Так.

Я: Ти давно в ній живеш?

Фея: Ну так! Я переїхала сюди чотири місяці тому. Але тепер мені доведеться знову переїздити, адже мій дім зруйновано.

Я: А куди ж ти тепер переселишся?

Фея: Туди, де не зайнято.

Я: А ти правда-правда справжня?

Фея: Та-а-ак!

Я: І можеш виконувати бажання?

Фея: Так.

Я: Тобі для цього потрібна чарівна паличка?

Фея: Ні.

Я: Як же ти тоді виконуєш бажання?

Фея: Я розтираю між пальцями краплинку слини, і коли слина розітреться, бажання виконається.

Я: А моє бажання виконаєш?

Фея: Так.

На цьому місці я відклала мікрофон і заглибилась у роздуми. У мене було ду-у-уже багато бажань, і я ніяк не могла вибрати, яке з них найважливіше.

— Я хочу, щоб я вміла чаклувати, — сказала я. — Тоді я могла б сама виконати всі свої бажання.

Фея глибоко вдихнула, сплюнула золотисту краплинку на вказівний палець і розтерла її великим пальцем. Вона терла й терла, слини ставало все менше й менше, і моє бажання незабаром здійснилося б. От здорово!

Аж раптом мені стало мокро. Десь під лівою ногою. Дуже-дуже мокро і дуже-дуже тепло.

І цієї миті я повернулася до реальності.

Тобто до моєї дитячої кімнати в Гамбурзі. На вулиці Бісмарка, 44, якщо бути цілком точною. І стояла ніч.

